

Hồi Thứ Năm

QUÁI VẬT GẶP TIỂU QUỶ

Tiếng nói chưa dứt, sau lưng đã có mười mấy cây đại đao của bọn Hắc y công tới.

Trong trường hợp khẩn cấp này, Tiểu Tà thuận tay phóng một lúc ra sau mười mấy cây phi đao, nhắm vào bọn Hắc y bịt mắt.

Mười mấy tên Hắc y nhìn thấy nghĩ rằng địch thủ phải bỏ mạng dưới chân tường, không ngờ bị phi đao phóng ngược lại, bất đắc dĩ phải lui lại thủ thế.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Tiếng kêu như sấm, trong đêm vắng vang xa mấy dặm.

Gã vừa la, vừa chạy thoát ra ngoài, trong lúc bọn Hắc y ngỡ là Tiểu Tà còn ở trong viện, cứ xông vào.

Trong viện có tiếng la:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Trong lúc bọn Hắc y đang bị chủ nhà truy đuổi thì Tiểu Tà đã chạy ra đường, dùng đá ném vào các ngôi nhà lân cận, la lên:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Kết quả, mọi người trong khu phố đều cầm gậy mác xông ra, đuổi bắt bọn áo đen bịt mắt.

Bây giờ, Lang Châu thành náo loạn, nhà nào cũng hoang mang... chó lớn, chó nhỏ nhà nào cũng sủa vang lên.

Cả một khúc đường đông nghẹt.

Lang Châu phủ đã cho lệnh xuất phát binh mã ra đón đường truy cướp.

Tiểu Tà thấy tình thế không còn nguy hiểm nữa, leo lên một cây cổ thụ hưởng về bọn Hắc y xem xét.

Mười tên Hắc y bấy giờ trở thành mục tiêu của quân dân Lang Châu thành đuổi bắt. Chúng nó muốn thoát thân cũng không còn kịp nữa.

Tên lãnh đạo nhóm Hắc y thấy vậy ra lệnh:

– Rút về!

Mười tên Hắc y bịt mắt lập tức rút lui, nhưng không cách nào qua mắt dân chúng. Bên ngoài đều bị quan quân bao vây, muốn chạy thoát đâu có dễ.

Tên lãnh đạo Hắc y tinh khôn, núp vào nhà dân, thay đổi hết y phục, mới thoát khỏi.

Lúc này, Tiểu Tà ra mặt chạy tới gần bọn Hắc y bị bắt, cố tình xem thử mặt mũi bọn này ra sao.

Quan binh giải mấy tên Hắc y bị bắt hướng về nha phủ.

Tất cả vải bịt mặt đều bị lột xuống, Tiểu Tà nhìn thấy kinh hãi.

Chúng nó người nào mặt mày cũng bị hủy hoại, trừ ra đôi mắt, lỗ mũi, lỗ tai, còn toàn bộ da mặt đều bị nhiều vết sẹo chằng chịt, không ra mặt người.

Trên thế gian này có ai nhẫn tâm hủy hoại mặt mày, để mang một hình hài kỳ dị.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Nhất định bên trong việc này có nhiều âm mưu mà người thường không rõ được.

Trong lúc quân binh đang áp giải bọn Hắc y về thành thì nghe:

– Xạch! Xạch! Xạch!

Bảy mũi tên từ trên các đọt cây cao bay xuống cắm ngay vào ngực bảy tên Hắc y. Chúng nó đều ngã xuống tắt thở.

– Có thích khách!

Quan binh la hét mấy tiếng, hàng ngũ lộn xộn, hướng về phía Tây thành đuổi theo.

Về phía Tây thành thì có bốn bóng người chớp mắt đã mất dạng.

Dương Tiểu Tà biết không cách nào đuổi kịp, nghĩ rằng đồng bọn của chúng đã thủ tiêu nhau để bảo vệ bí mật của tổ chức.

Nhưng đây là tổ chức gì? Do ai điều khiển?

Tiểu Tà là một đứa trẻ mới ra giang hồ làm sao biết được những điều lớn lao trong giới võ lâm?

Gã buồn bã trở về khách sạn...

Bây giờ tĩnh trí, Tiểu Tà nằm trên giường, ôn lại chuyện đã qua.

– Số người Hắc y lật mặt này xem tuổi còn trẻ, tại sao bị hủy mặt? Tại sao có liên quan đến hí trường? Trong đó chắc có vấn đề.

Gã nghĩ mãi không ra chuyện, chắc chắn phải tốn nhiều thời gian mới xác minh được.

Qua một lúc Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Không lẽ số người này chính là số người thất tung mà lúc ở hồ Một Tháp lão đầu ta thường nhắc đến? Nếu vậy, sự việc bắt đầu từ hí trường này. Ta theo dõi

sẽ có kết quả.

Té ra người lãnh đạo bọn Hắc y này lại chính là người bảo vệ hí trường – người quản gia.

Chỉ thấy hần sợ sệt chạy về phía hậu viện của hí trường.

Hậu viện này trang trí rất đẹp, sang trọng vô cùng.

Bên trong vang ra một điệu đàn du dương, sâu cảm.

Tên quản gia không dám nói, rón rén chạy đến trước cửa căn phòng giọng run run.

– Viện chủ! Thuộc hạ Giang Tử Sơn có chuyện cần gấp xin thỉnh ý.

Bên trong không trả lời. Giang Tử Sơn không dám xông vào, đứng bên ngoài vẻ mặt đầy lo lắng.

Chờ đến lúc tiếng đàn bên trong dứt, Giang Tử Sơn mới lặp lại:

– Viện chủ! Tại hạ xin yết kiến.

Một giọng nói đàn bà truyền ra:

– Công việc xong chưa?

Giọng nói này chính là của Phụng Cô.

Giang Tử Sơn nói nhỏ:

– Viện chủ! Thất bại rồi.

Sắc mặt tên quản gia đầy vẻ sợ hãi, hình như hần biết chuyện này rất quan trọng.

Phụng Cô hỏi:

– Thất bại? Mất bao nhiêu người?

– Bẩm viện chủ! Mất bảy người, bị thương hai người.

Phụng Cô từ bên trong bước ra, thân hình toàn màu trắng, bước đi uyển chuyển, phong cách đoan trang, giống như tiên nữ.

Nàng nhìn Giang Tử Sơn:

– Giang Tử Sơn! Người đã lão luyện giang hồ, tại sao để thất bại như vậy?

Giang Tử Sơn sợ sệt:

– Bẩm viện chủ! Thuộc hạ trước đã có kế hoạch, ai ngờ tiểu tử này quả nhiên lợi hại. Hần biết trước đêm nay chúng ta đến bắt hần, nên đã có mưu mô, đưa chúng ta vào bẫy.

Phụng Cô cau mày liếc:

– Nếu vậy người ta cố ý làm rắc rối chúng ta sao?

– Phải! Hần chạy lung tung, làm chấn động cả một góc thành, dân chúng và

quan binh ủa ra bắt cướp. Kế hoạch của thủ hạ bị đảo lộn, không xoay sở kịp, nên bảy anh em chúng ta bị bắt. Thuộc hạ đành phải thủ tiêu để giữ bí mật.

Phụng Cô nói:

– Không ngờ tiểu tử này có tà môn. Như vậy bảy người này giải quyết xong chưa?

Giang Tử Sơn nói:

– Thuộc hạ thay đổi y phục, trở lại xem xét thì thấy bảy người bị bắt đã bị cấp trên thủ tiêu để bảo vệ bí mật rồi.

Phụng Cô giật mình, hỏi nhỏ:

– Giang Tử Sơn! Người biết việc này thất bại gây hậu quả thế nào không?

Giang Tử Sơn biến sắc quỳ xuống đất:

– Viện chủ tha mạng! Thuộc hạ không có ý...

Phụng Cô ngửa mặt lên trời một lúc rồi nói:

– Nghĩ tình người theo ta lâu năm, ta bỏ qua cũng được. Nhưng người làm hại đến bảy mạng người anh em, nếu không trừng phạt người chút đỉnh ta không có cách gì bênh vực người được. Cấp trên sẽ khiển trách ta. Người chặt một tay đi.

Giang Tử Sơn nghe xong nói:

– Dạ!

Trường kiếm đã vung lên, tay trái chặt xuống.

– Khách...

Cánh tay của Giang Tử Sơn đã rơi xuống đất.

Hắn lập tức điểm huyết cầm máu, nói:

– Cảm ơn viện chủ tha mạng.

Nói xong mồ hôi tuôn xuống, da mặt tái nhợt.

Tuy nhiên hắn không một tiếng thở than.

Phụng Cô nói:

– Người trở về nghỉ ngơi đi! Công việc ngày mai mới tính.

– Đa tạ viện chủ! Cấp trên có truy vấn xin viện chủ che chở cho.

– Người yên tâm! Ta tha mạng cho người thì không ai dám bắt bẻ.

Giang Tử Sơn cúi xuống nhặt cánh tay, bước ra ngoài trở về phòng riêng.

Phụng Cô cũng thấy thương hại, vào phòng viết mấy chữ, bỏ vào trong ống, đến một căn phòng khác.

Chẳng bao lâu, một con bồ câu đã hướng về phía trời Tây, tung cánh bay đi.

o O o

Một đêm trôi qua...

Trời bắt đầu rạng sáng...

Hí trường vẫn còn nghe nhộn nhịp...

Tiểu Tà đã suy nghĩ suốt đêm dài, không biết làm cách nào để an thân.

Ham cờ bạc, nhưng lại chạm vào ổ kiến, cái vui không tránh được cái buồn.

Gã đi rửa mặt, ăn điểm tâm, và quyết định:

– Hôm nay, ta đến hí trường xem. Nếu cần ta sẽ trả lại số tiền cho hắn là xong. Cần gì phải lo lắng.

Gã nhìn thấy trên ngực còn đeo lủng lẳng một số phi đao, liền tức giận nói:

– Đã đeo hết bao nhiêu phi đao, vậy mà chỉ làm trò cười ngoài đường phố, không ai kiêng nể. Ban đêm chúng nó vẫn còn tiếp tục đến đây ám hại. Đâu có gì an toàn. Bọn người này không phải chỉ đến đây để hăm dọa, mà còn có ý sát hại ta. Ta không cần đeo phi đao nữa. Không khéo lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối khác.

Tiểu Tà bước đến trước một tấm kính, trông thấy hình dáng của mình, bỗng cười lớn:

– Thật là hài hước. May mà ta chỉ đeo có một ngày, nếu đeo mãi như thế này con gái ở Lang Châu thành không dám ra đường nữa. Mọi người tưởng ta là người bán cao đơn hoàn tán hoặc là một đứa điên khùng... Nên nhìn ta cười chê là phải.

Tiểu Tà cởi bỏ phi đao, lấy tấm ngân phiếu ba vạn lượng, hướng về hí viện Lang Châu thành chạy đến.

Chẳng bao lâu đã đến hí trường.

– Tiểu huynh đệ đã đến rồi à? Xin mời vào trong.

Phụng Cô hôm nay dậy rất sớm, chờ đợi Tiểu Tà. Thấy Tiểu Tà hôm nay cởi bỏ hết phi đao, thân mình uy dũng, quần áo sạch sẽ, nở một nụ cười duyên.

Tiểu Tà nói:

– Hôm nay nếu tôi không đến đây, thì ngày mai khó đến nữa rồi.

Phụng Cô hé cười:

– Có chuyện gì vậy? Có phải tiểu huynh đệ có chuyện gấp muốn rời khỏi Lang Châu thành không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi chưa muốn rời khỏi đây, nhưng không biết tại sao có mấy con chó điên muốn ám hại tôi. Nếu tôi không sớm tìm nơi yên ổn chắc phải bỏ mạng.

Phụng Cô nheo mắt:

– Tiểu huynh đệ! Huynh đệ thích nói đùa. Lang Châu thành này làm gì có chó điên. Dù cho có chó điên thì cũng chỉ cắn người ham ăn thịt chó mà thôi. Không lẽ huynh thường ăn thịt chó hay sao?

– Tôi rất thích ăn thịt chó, nhưng gần đây chỉ được ăn thịt dê. Có khi nào nghe nói ăn thịt dê sẽ bị dê cắn không?

Phụng Cô mỉm cười:

– Huynh lại nói đùa. Sự thật huynh muốn ăn thịt dê thì cũng được thôi, không ai chọc ghẹo huynh đâu. Đúng không?

Tiểu Tà lắc mình một cái:

– Phụng Cô nương! Cô nương cũng đừng nói đùa. Tôi đến đây trả lại ba vạn lượng bạc để tránh chuyện cô nương sai một số chó điên đến cắn tôi. Tôi không thể chịu được ngày nào cũng bị chó điên đuổi theo mãi.

Tiểu Tà nói chuyện rất rõ ý.

Phụng Cô không ngờ Tiểu Tà lại thủ đoạn như vậy, ngỡ ngác:

– Tiểu huynh đệ! Người đang nói gì ta không nghe rõ.

Tiểu Tà biết Phụng Cô giả ngây ngô như không hề biết việc gì xảy ra đêm qua nên không thèm trả lời, nói:

– Đây là ngân phiếu ba vạn lượng, cô nương cứ cất lấy, từ nay chúng ta không xâm phạm nhau. Nếu chỉ vì số tiền này mà gây cho cô nương khó xử trong hí trường, tôi không vui. Bây giờ tôi trả lại số tiền và nói một câu: “Tôi không phải người phiêu bạt giang hồ”. Mặc kệ các người thuộc bang phái nào, mong cô sau này đừng làm khó dễ tôi nữa.

Phụng Cô ngạc nhiên:

– Tiểu huynh đệ! Người càng nói thì càng xa vời. Ta thật không hiểu người đang nói gì.

Tiểu Tà bình thản:

– Cô nương không biết rồi sẽ biết. Tôi không phải thuộc hạng người ngu ngốc. Hôm qua các người chơi nửa vời rồi đẹp, phải chăng vì tiền mà đêm hôm cho người dò xét, ám sát tôi? Tôi cũng đoán được rằng đêm qua thế nào các người cũng đến, nên tôi đã đề phòng, nếu không đã bỏ mạng rồi, còn đâu có ý định trả tiền lại cho cô nương. Bây giờ tôi mong cô nương nhận lại tấm ngân phiếu này. Đừng gây cho tôi nhiều rắc rối nữa. Tôi nói rõ như vậy rồi, chẳng lẽ cô nương không hiểu nữa hay sao?

Gã lại thở ra rồi nói tiếp:

– Mẹ kiếp! Tóm lại nội dung câu chuyện xảy ra đêm qua cô nương đã biết.

Phụng Cô tức cười:

– Tiểu huynh đệ! Người hiểu lầm rồi, số người đó không phải do ta sai tới hành thích người đâu.

Tiểu Tà biết cô ta không thừa nhận, nghĩ thâm:

– Cô ta là ai? Dám qua mặt ta à?

Gã nhìn xoáy vào mắt Phụng Cô:

– Ai nói cô nương không quen biết chúng nó? Lúc đó tôi cầu xin người quản gia tha mạng tôi. Kết quả ông ta đồng ý, tôi vội chạy về hướng Tây trấn, đồng thời còn tặng cho hắn ba vạn lượng nữa.

Phụng Cô trừng đôi mắt phượng:

– Hắn dám... Có lẽ hắn...

Phụng Cô định nói gì đó về người quản gia, nhưng Tiểu Tà đã tiếp lời:

– Ha ha... hắn quả thật không dám nhận, mà cũng chẳng nói lời nào... ha... ha... không ngờ hắn lại là người quản gia của cô nương.

Phụng Cô nghe nói biết đã trúng bẫy của Tiểu Tà rồi. Cười gượng:

– Tiểu huynh đệ! Đừng hiểu lầm! Ta tính mời huynh đến đây đêm qua để cùng uống trà tâm sự, lẽ đâu có ý cho người hại huynh chứ!

Tiểu Tà cười hì hì:

– Phụng Cô nương! Không ngờ cô nương cũng có lòng tốt như vậy, nhưng chúng ta đâu có gì để nói. Tôi nói thêm một lần nữa, tôi không phải là người phiêu bạt giang hồ, tôi chỉ là người... ha... ha... cờ bạc mà thôi. Hôm qua tôi không cố ý phá phách hí trường của cô. Cô cũng biết tôi chỉ dựa vào bản lãnh của chính mình thôi. Cô nương là người có bang phái, tôi không dám gheo. Chúng ta từ nay giảng hòa. Ngân phiếu trả cô nương. Tôi phải đi đây.

Gã đưa ngân phiếu cho Phụng Cô rồi quay lưng chạy đi.

Tiểu Tà sợ chọc gheo Phụng Cô lần nữa sẽ sinh rắc rối, làm cho gã không an vui. Vả lại nếu chỉ vì hai túi tiền đầy nhóc mà mỗi ngày phải bị truy sát, thà để hai túi rỗng mà tự do còn hơn.

Phụng Cô nhìn theo bóng dáng của Tiểu Tà một lúc lâu không nói tiếng nào. Nàng nghĩ:

– Dương Tiểu Tà thật sự là ai đây? Hắn từ đâu tới?

Phụng Cô nghĩ mãi không ra, một lúc lâu sau mới hướng về sau viện lác đầu bỏ đi.

Tại hậu viện Phụng Cô đánh đàn, thanh âm ngắt đoạn, rất thương tâm, hình như đang nói rõ nội tâm u sầu và cảm mến của nàng đối với người nào đó.

o O o

Linh Nghiêm Tự, cách Lang Châu Thành ngoài ba mươi dặm, bên cạnh sông Hồng Hà là một dãy núi sừng sững gồm 180 hang động cao trên mười trượng.

Thời đại Đường tên Hưng Long tự, quanh năm hương khói rất nghiêm, trong nước hiếm có nơi nào như vậy.

Trong Lang Châu thành, nơi này là phân tự cũng là Linh Nghiêm tự.

Tuy là phân tự, nhưng kiến trúc điêu khắc rất đẹp, uy nghiêm. Người bôn đạo cũng không ít.

Trước chùa, nhiều sạp buôn bán đủ thứ. Nào là hát trò, xem tướng mạo, tạp hóa, bán cao đơn, trái cây... gì cũng có.

Tiểu Tà đến đây tìm được một chỗ kê tấm ván, treo lên một mảnh vải trắng lắc tài xỉu bên cạnh bàn xem tướng số.

Tiểu Tà kêu lên:

– Mau đi! Mau đi! Các vị có cơ hội kiếm tiền rồi. Có đặt thì có chung, có chung mới kiếm được tiền. Đặt nhiều chung nhiều, đặt ít chung ít. Không đặt xem chơi cũng được. Mau đi! Mau đi! Các vị thử vận may.

Tiểu Tà chỉ nghĩ đến cờ bạc, đến nổi chuyện lão già giao phó gã cũng quên khuấy đi mất.

Gã vừa lắc xí ngẫu vừa rao lên, chẳng bao lâu chung quanh bàn của gã người đến bao quanh đông nghịt. Tất cả ai cũng muốn thử thời vận.

Hơn nửa ngày rồi, Tiểu Tà kiếm được mấy trăm lượng, chẳng bao lâu trời đã sụp tối nhưng khách vẫn đông. Gã thắp đèn lên đánh tiếp, đến nửa đêm mới chịu về.

Chủ chùa đã kháng nghị, nhưng gã rất hăng say. Liên tục ba ngày chơi rất sáng khoái, ngủ rất ngon lành.

Phụng Cô cũng không sai người đến kiếm chuyện. Nên gã càng yên tâm làm ăn ở đây hơn.

Hôm nay là ngày thứ tư, Tiểu Tà sáng sớm đã bày ra trước Linh Nghiêm tự đánh bạc tiếp.

Bên cạnh gã, lão xem tướng số là một người ốm cao, râu dài, mình mặc áo đạo bào màu tím tiên phong đạo cốt Toán mạng tiên sinh.

Bữa nay lão tướng số hướng về Tiểu Tà nói:

– Tiểu huynh đệ! Ta thấy người khí sắc hôm nay không được tốt, chắc chắn có nạn sắp tới. Ta khuyên người nên dẹp sớm đi.

Lão ta cười cười nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà nghe lão nói vậy, vội đáp lại:

– Lão bá! Ông bói có chính xác không?

– Nhất định chính xác. Văn khúc thân âm, thiên mã qui phủ, huyền quang khóa chặt, nhất định chính xác. Người không tin thử xem thì biết. Nhưng mà người thiên sinh linh đài phát quang thất khả thông thân, thần hộ anh đình. Ta thấy vậy nên mới nói thôi.

Không có ý bói cho Tiểu Tà, nhưng ông ta nhìn kỹ rồi chột kinh hãi kêu lên:

– Tà môn! Tà môn! Thật tà môn! Người là kim cương mạng, phúc tinh cao chiếu, nếu ở triều đình thì là vương tướng... Nhưng người ngọc hư triều dương, thái âm âm âm, bất thủ bốn phận, vui thích tự do, giống như mạng giang hồ... ha... ha... Lão đệ đừng gấp! Hôm nay có hung hiểm, nhưng không dễ chết đâu. Ta nghĩ lão đệ cùng ta cũng là người phiêu bạt giang hồ.

Tiểu Tà thở ra:

– Chỉ cần không chết là được rồi. Tôi sợ là sống chưa đủ mà đã chết đi, nên không muốn dẫn thân vào giang hồ nữa. Tại sao lão bá nói tôi mạng giang hồ? Cả ngày ngủ không được ăn không xong, như vậy phải làm người làm sao?

Toán mạng tiên sinh cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Người ngũ quan dẫn phong, người đời ít có. Tương lai nhất định có hy vọng. Nhưng người nhất định chạy không thoát mạng giang hồ. Tại vì thân người đã ở trong giang hồ rồi, người có biết không?

Tiểu Tà khoái chí:

– Tại sao vậy? Tôi chưa từng có liên hệ với người giang hồ, tại sao lại nhảy vào giang hồ?

– Người luyện cờ bạc thì tiến thân nhập vào giang hồ. Chỉ cần ham cờ bạc thì đã là người giang hồ. Người chạy không thoát rồi.

Toán mạng tiên sinh nói xong, cười lớn.

Tiểu Tà nghĩ:

– Nếu không cho cờ bạc ta sẽ bệnh chết. Nhưng nếu gia nhập giang hồ gặp được một số hung thần ác quỷ như mấy ngày trước đây, luôn cả tánh mạng cũng không còn, như vậy đâu có ý nghĩa gì?

Gã nghĩ một hồi vẫn không biết sống cách nào tốt hơn.

Toán mạng tiên sinh nói tiếp:

– Tiểu huynh đệ! Người đừng suy nghĩ nhiều. Mỗi người đều có thiên mệnh. Ta là Châu Bát Bát, toán mạng từ trước đến nay chưa từng sơ sót, mạng của người nhất định phải dẫn thân giang hồ đồng thời còn có tiếng nữa, tương lai người có thể sẽ trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân.

Tiểu Tà nghe đến bốn chữ “Thiên hạ đệ nhất” trong lòng rất phấn khởi:

– Lão bá nói vậy là thế nào? Sự thật tôi đã có mấy môn Thiên hạ đệ nhất rồi.

Nói xong gã nhún vai ra vẻ tự hào. Châu Bát Bát cười nói:

– Ta tin rằng môn cờ bạc của ngươi là Thiên hạ đệ nhất... gồm có...

Tiểu Tà rất vui mừng. Rốt cuộc đã có người thừa nhận gã là Thiên hạ đệ nhất nhân cờ bạc, nên vừa thở gấp, gã vừa nói mau:

– Còn một số thứ nữa đó là môn chạy bộ. Ông nội tôi từng nói tôi là người chạy nhanh nhất thiên hạ. Có thể là như vậy.

Châu Bát Bát ngạc nhiên:

– Chạy bộ! Ta chưa nghe qua có môn chạy bộ bao giờ.

Tiểu Tà đắc ý:

– Chạy bộ là môn chạy cho người ta đuổi theo. Thiên hạ không có người đuổi kịp tôi.

Châu Bát Bát nói:

– Có chuyện như vậy sao? Người phải giỏi khinh công mới được a.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải! Không phải! Khinh công phải đề chân khí vận công, mình nhảy hơn mấy chục thước cao. Võ công của tôi chưa luyện được nhiều nên thuật khinh công còn kém, bởi thế nên mới cải thành chạy bộ Thiên hạ đệ nhất thôi.

Châu Bát Bát gật gù:

– Có lý! Có lý! Người thật là... Ta là Châu Bát Bát toán hết người thiên hạ cũng xem đó là toán mạng thiên hạ đệ nhất, vậy mà cũng còn mấy vấn đề từ xưa đến nay chưa biết. Thế mới biết thiên hạ vô tận.

Tiểu Tà nói:

– Lão bá nói ông là Châu Bát Bát sao? Có phải họ Châu, số tám. Bát Bát là sao?

Châu Bát Bát cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Người có gì nghi ngờ không?

Tiểu Tà vội nói:

– Ô không! Không có gì, chỉ là tôi thường nghe ông tôi nói qua! Lão bói toán mạng thiên hạ vô song, một lỗ miệng giải quyết không biết bao nhiêu chuyện khó của người ta, nên nghe đến tên của lão bá cảm giác rất quen thuộc.

Châu Bát Bát lắc đầu, than:

– Tiểu huynh đệ! Không giấu gì người, ta cũng có chuyện bói toán không ra.

Ví dụ bọn người truy sát từ đâu đến? Do ai chỉ huy? Một chút manh mối cũng không biết, nên mới ẩn thân đến đây.

Tiểu Tà hỏi nhanh:

– Sao? Lão bá cũng bị truy sát à?

Châu Bát Bát gật đầu:

– Không sai! Lúc trước lão phu bị truy sát, may mắn trọng thương không chết, mới ẩn thân đến...

Lão nhìn về hướng đại lộ, cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Rắc rối của người đến rồi, người đừng nói ta là Châu Bát Bát. Hãy bình tĩnh đối phó, hấn nổi tiếng là quái vật đó.

Tiểu Tà nghe nói vội nhìn nhanh ra lộ. Thì ra có một lão già đầu tóc bù xù, quần áo rách nát, độ năm mươi tuổi, râu ria xồm xoàm, đặc biệt trên ngực đeo hai cục xí ngầu lớn, đang tiến dần đến chỗ gã và Châu lão tiên sinh.

Tiểu Tà cười nói:

– Hấn không phải quý thì là gì đây? Trên ngực hấn đeo xí ngầu nữa, tôi nghĩ tôi phải dẹp bàn này rồi.

Lão đầu này là một trong Giang hồ lục quái, tên Đoạn Khắc Xu. Lão cờ bạc tầm thường, nhưng thích chơi bạc. Thua bạc rồi mạng cũng cầm thế luôn. Người nào biết được thì không dám thách lão, nếu không bị lão đeo đuổi không cách nào thoát khỏi.

Lão một thân võ học ít có địch thủ, nhất là môn “Bát Quái Chưởng” nổi tiếng trong thiên hạ.

Lúc này lão đã đến bên sạp của Tiểu Tà, kêu:

– Tiểu quý! Chúng ta đánh vài ván xem sao.

Tiểu Tà nói:

– Ông cứ đặt...

Tiểu Tà có cảm giác cao thủ đã đến rồi.

Đoạn Khắc Xu lấy ra một chỉ bạc, đặt bên “Tài” giật xí ngầu trên tay Tiểu Tà lắc và cười không dứt.

Lúc mở ra là “Xiu”.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Ông thua rồi!

Liên thò tay nắm lấy số tiền đặt của Đoạn Khắc Xu. Nhưng Đoạn Khắc Xu đưa tay bấm cứng bàn tay của Tiểu Tà.

– Hồn láo.

Tiểu Tà kêu lên:

– Ái da...

Tiểu Tà cảm giác bàn tay bị đập nát.

Đoạn Khắc Xu hầm hừ:

– Người thua rồi, tại sao lại muốn ăn của ta?

Tiểu Tà nhăn nhó:

– Ông lặc rõ ràng là hai con một, một con sáu là “Xiu” mà.

– Nói láo! Rõ ràng ta lặc được hai con năm, một con sáu, tức là “Tài”.

Vừa nói, vừa dùng tay trái bắt xí ngẫu trở thành năm nút và sáu nút. Đồng thời chỉ cho Tiểu Tà xem:

– Rõ ràng là mười sáu nút là “Tài”. Người tính đùa với ta sao?

Bàn tay Tiểu Tà bị bấm rất đau, gã không muốn tiếp tục tranh luận liền nói:

– Được! Được! Tôi đền. Ông buông tay tôi ra.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Ai cần người đền? Ta muốn cái bàn của người đây!

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Ông muốn cái gì cũng được, ông buông tay tôi ra.

– Vậy mới được chứ.

Đoạn Khắc Xu thả tay Tiểu Tà ra, khiêng bàn để đối diện với Châu Bát Bát, trải khăn làm chủ sạp.

Tiểu Tà run run:

– Lão bất tử! Ông kiếm chuyện với tôi, bóp bàn tay tôi rất đau. Rồi ông sẽ biết!

Gã lượm nhiều cục đá bỏ trong túi, chạy tới trước mặt Đoạn Khắc Xu la lớn:

– Lão bá! Ông rất giỏi. Chỉ nháy mắt đã ăn hết bàn của tôi. Rất khâm phục. Ông dạy tôi được không?

Tiểu Tà bây giờ đã biết ông lão này rất ghien cờ bạc, nhưng tay nghề rất kém, lại còn có chút đỉnh điên khùng, cứ tưởng rằng bản thân tài giỏi hơn thiên hạ.

Quả nhiên lão già thấy có người khen mình, vui cười đắc ý, quên cả bản thân mình là ai, vội nói:

– Tiểu huynh đệ đừng vội, chờ ta kiếm được số tiền lớn, ta mời người uống rượu. Đến lúc đó ta sẽ nói cho người rõ.

Tiểu Tà lòng đang hậm hực, chửi thầm:

– Lão đầu tử này không biết trời cao đất rộng là gì. Hôm nay ta sẽ cho lão

biết tay.

Gã nhìn thẳng vào mặt ông lão, thấy trên mặt lão đã trở lại bình thường, nên cười nói:

– Lão bá! Ông có thích cờ bạc không? Chắc lâu nay chưa từng gặp đối thủ?

Đoạn Khắc Xu hừm một tiếng:

– Ta từ xưa đến nay chưa từng thua. Người thấy trên ngực ta đeo hai quả xí ngẫu cũng đủ biết ta là Thiên hạ vô địch rồi.

– Lão bá quả nhiên lợi hại, nhưng lão bá có biết hiện nay cái gì là tay nghề mới mẻ nhất không?

Tiểu Tà đang khai thác điểm yếu của lão già này. Nếu người nghiện cờ bạc thì cứ nói chuyện cờ bạc là hay nhất.

Đoạn Khắc Xu đã bước vào cạm bẫy của Tiểu Tà, nên lần mò hỏi:

– Cái gì là tay nghề mới? Cũ mới gì cũng chỉ là lặc xí ngẫu thôi.

Tiểu Tà nói:

– Lão bá! Cờ bạc và võ công cũng như nhau. Mỗi ngày cũng có những chiêu thức mới phát sinh. Nếu không, người ta cười là không tân tiến.

Đoạn Khắc Xu nghe nói rất lạ tai liền hỏi:

– Tiểu quý! Chiêu thức mới là cái gì?

Tiểu Tà bí mật:

– Tôi báo cho ông biết. Nghệ thuật cờ bạc, thủ pháp mới là phải bịt mắt, dùng miệng cắn cái ly, hai tay trói chặt sau lưng. Tôi thử làm một lần cho ông coi.

Gã làm theo động tác đã nói.

– Xong rồi! Mấy cục xí ngẫu bỏ vào ly, nếu ai đoán trúng mấy nút sẽ thắng. Ông có muốn thử xem không?

Đoạn Khắc Xu vui vẻ. Từ xưa đến nay không ai dạy qua tay nghề cờ bạc, bây giờ có người chịu dạy phương thức mới. Lão đã quên hết, lập tức cởi y phục, bịt cứng đôi mắt, sau đó cắn chặt mép ly, hai tay chấp ra sau lưng chờ đợi Tiểu Tà hướng dẫn.

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn bỏ xí ngẫu vào ly, ông đã chuẩn bị chưa?

Đoạn Khắc Xu nói:

– Xong rồi! Tiến hành đi.

Tiểu Tà cười mấy tiếng:

– Lão bá! Tôi hỏi ông có thể cắn chặt vành ly không?

– Người yên tâm! Ta giữ lời.

– Chúng ta chơi công phu rất mới. Chiêu thức này phải lấy vải cột chặt hai tay, đề phòng hai bên có người nào nhìn thấy, lấy tay mò vào ly thì sẽ không công bằng. Nhưng tôi thấy ông là lão tiền bối, không cần làm như vậy.

Nói câu này, Tiểu Tà cố ý câu cá thả dây dài, quả nhiên Đoạn Khắc Xu tự ái, gất lên:

– Đừng có nói lời thôi, cứ làm theo quy định, cột chặt hai tay để khỏi nghi ngờ.

Tiểu Tà nói:

– Được! Thôi thì chiếu theo quy ước.

Hắn lấy miếng vải trên bàn trói chặt hai tay Đoạn Khắc Xu ra sau lưng. Sau đó lắc ly mấy cái, nói:

– Không được! Không được! Lúc nãy ông nói chuyện đã làm cho vành ly lỏng ra ngoài. Hãy cẩn sâu vào một chút.

Đoạn Khắc Xu muốn thử xem nghệ thuật mới này, lập tức chiều theo. Miệng ú ớ, bảo Tiểu Tà phải mau mau một chút.

Tiểu Tà nhìn thấy thời cơ đã đến, cười lớn:

– Chiêu thức mới đây này.

“Phạch! Phạch! “

Tiểu Tà đã đập cái ly vào miệng Đoạn Khắc Xu.

Gã đánh Đoạn Khắc Xu không ngừng tay, hét:

– Lão đầu tử! Ông dám ăn thịt chuột, uống mật gấu sao? Mà dám trêu chọc ta. Ông chán sống rồi sao?

Vừa nói vừa thò vào túi lấy cục đá đập tới tấp.

“Khà... Khà... Khà...”

Đoạn Khắc Xu đâu ngờ Tiểu Tà to gan, dám lừa phỉnh một ông lão vang danh thiên hạ về môn cờ bạc như vậy.

Rất tiếc, Tiểu Tà là đứa trẻ tinh nghịch, mới gia nhập giang hồ, quái nhân mặc kệ quái nhân, nếu ai động đến gã thì gã lập tức phản ứng.

Đoạn Khắc Xu miệng không nói được, tay bị trói cứng ra sau, mắt không nhìn thấy, chỉ còn lại đôi chân thôi.

Chỉ thấy ông ta đá trước, đá sau, làm cho đất đá bay lên, con đường hỗn loạn.

Tiểu Tà vừa chạy vừa đùa cợt.

– Lão đầu tử! Không có tiền thì đừng cờ bạc. Ông tưởng Dương Tiểu Tà này dễ hiếp sao? Ta không cất lưỡi ông là may lắm rồi. Sau này đừng có làm rắc rối

người khác.

Tay phải gã tiếp tục ném một viên đá vào đầu Đoạn Khắc Xu, làm sưng lên một cục.

Đoạn Khắc Xu nếm mùi đau khổ vì ham mê cờ bạc, tức giận vận công cắn bể cái ly, hét to:

– Tiểu quý! Mau nạp mạng đi!

Một luồng kinh phong tống về phía Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà đã nhanh chân chạy về phía sau lưng Đoạn Khắc Xu cười hí hí.

Đoạn Khắc Xu nhào tới, nhưng nghe tiếng cười của Tiểu Tà đã ở sau lưng. Lão quay người lại, thì Tiểu Tà đã vọt hướng khác, làm cho Đoạn Khắc Xu không sao bắt kịp.

Lập tức, Đoạn Khắc Xu vận công, bứt miếng vải trời tay, gỡ tấm bịt mắt ra, rượt theo.

Tiểu Tà thất kinh, la lên:

– Kha... kha...

Đoạn Khắc Xu trở tới, tống một chưởng vào ngực Tiểu Tà:

– Bình...

Tiểu Tà té nhào ra hơn tám thước và khóe miệng rỉ máu.

Mặc kệ, Tiểu Tà không quan tâm, hai tay chấp lại xuất chiêu “Đại phi chưởng” đánh tới Đoạn Khắc Xu nhanh như chớp.

Đoạn Khắc Xu nhìn thấy chưởng pháp quái lạ, không dám sơ hở, hét lên một tiếng đã phát ra tuyệt chiêu “Bát Quái Chưởng”.

– Phùm!

Hai bên tiếp tục chạm nhau.

Tiểu Tà té ra sau. Đoạn Khắc Xu cũng lùi lại ba bước, kinh hãi mặt mày ngơ ngác.

Tiểu Tà liều mạng, nhào về phía đối phương hét to:

– Phạt tử tử bi đã triển khai sát giới.

Lập tức phát ra một chiêu, thân mình của gã phóng tới trước, tay phải đối chưởng thành chỉ điểm ngay vào huyệt “Nhâm trung”, tay trái điểm vào huyệt “Ngọc thần”.

Lão già kinh hãi hét to một tiếng, vận đủ mười thành công lực tập trung vào tả chưởng xoay người hướng vào sau ót Tiểu Tà chặt tới.

Nhưng huyệt đạo của Đoạn Khắc Xu đã bị Tiểu Tà điểm trúng.

Rất tiếc, Tiểu Tà công lực còn chưa đủ, chỉ làm cho Đoạn Khắc Xu bị chảy

máu mũi, đồng thời bản thân cũng bị một chưởng.

Đoạn Khắc Xu kêu lên một tiếng, phát ra một tuyệt chiêu trí mạng hướng về Tiểu Tà.

– Mau nạp mạng!

Tiếng nói vừa dứt, lão đã đứng gần Tiểu Tà không quá ba bước.

Tiểu Tà kinh hãi, biết đã gặp đại nạn, “A” lên một tiếng, phát ra một chiêu “Tây Thiên Như Lai” công tới.

Hai luồng chưởng chạm nhau.

– Bùng!

o O o